

faar, men som burde have haft, og en tilsvarende Ulighed finder Sted, naar der er Tale om at dække det Tilskud, som Kommunerne skal yde for egen Regning.

Det Beløb, som ifølge det foreliggende Lovforslag stilles til Raadighed, svarer omtrent til det Beløb, der stillede til Raadighed efter den gældende Lov. Ifølge den gældende Lov kunde der foruden de direkte Statstilskud, der ydedes, forlods ydes 3 Kr. 50 Øre pr. Indbygger i 10 Maaneder, altsaa 35 Øre pr. Maaned pr. Indbygger; det skulde betales af Kommunen; og saa ydede Staten et modsvarende Beløb. Nu foreslaas det, at Kommunerne skal yde 5 Kr. i 15 Maaneder eller omtrent 33 Øre pr. Maaned pr. Indbygger, og da man maa gaa ud fra, at det Tilskud, Staten kommer til at yde i Henhold til Bestemmelsen om de $\frac{2}{3}$, vil svare nogenlunde til det Tilskud, Staten yder i Henhold til den gældende Lov, vil Kommunerne efter det foreliggende Lovforslag altsaa faa de samme Beløb at operere med pr. Maaned, som de efter den gældende Lov har haft at operere med. I alt bliver der i de 15 Maaneder i Henhold til §§ 1 og 5 stillet 45 Mill. Kr. til Raadighed for Kommunerne til Dyrtidsforanstaltninger, altsaa 3 Mill. Kr. pr. Maaned, hvoraf Kommunerne selv skal udrede den ene Million; for Aaret 1916 skulde de yde 1,050,000 Kr. pr. Maaned.

Bestemmelserne i § 2 er væsensforskellige fra Bestemmelserne i § 2 i den gældende Lov. Det er efter den gældende Lov tilladt Kommunerne at træffe Dyrtidsforanstaltninger til Fordel for alle i Kommunen værende Personer, men der ydes ikke noget Statstilskud dertil, Kommunerne maa selv udrede disse Beløb. Loven fortolkes imidlertid saaledes, at man kan træffe almindelige Dyrtidsforanstaltninger, der omfatter alle i Kommunen værende Personer, mod at man lader Kommunalbestyrelsen betale den Del af Omkostningerne, der er forbundet med at yde Tilskud til de saakaldte bemidlede. En saadan Foranstaltning har vi truffet i Rønne, idet vi har nedsat Brødprisen for alle Kommunens Beboere til 60 Øre pr. 8 Pund; denne Pris gjaldt indtil den 1. Oktober, og nu, efter at det har været nødvendigt at forhøje de almindelige Brød-

priser, har vi ansat den til 66 Øre. Bestemmelsen herom har været gældende hele Aaret 1916 og vil blive ved at være gældende fremdeles, saafremt Kommunen er i Stand til at foretage de dertil nødvendige Foranstaltninger. Det er naturligvis overmaade vanskeligt for en Kommune isoleret at træffe en saadan Foranstaltning, og vi har derfor maattet udstede Brødkort til alle Kommunens Beboere, og jeg tør sige, at den Foranstaltning, der her er Tale om, har faaet almindelig Tilslutning fra alle Befolkningslag, og vi vilde meget nødig — det tror jeg at kunne udtale paa hele Befolkningens Vegne — se os nødsagede til at gaa bort fra denne Foranstaltning. Jeg maa ogsaa antage, at en tilsvarende Foranstaltning vilde vække Bifald overalt i Landet. Som § 2 her er formet, vil den i høj Grad lette det for Kommunerne at træffe tilsvarende Foranstaltninger, idet der efter § 6 i det foreliggende Lovforslag ydes Kommunerne en Trediedel af de Udgifter, der er forbundne med saadanne almindelige Foranstaltninger.

Jeg skal ikke i øvrigt fordybe mig i de Forandringer, der er i de enkelte Paragraffer i det foreliggende Lovforslag i Forhold til den gældende Lov. Jeg skal blot udtale, at jeg er i høj Grad tilfreds med den ændrede Tekst i Lovforslagets § 1. I den nugældende Lov hedder det, at Hjælpen ydes til „uformuende eller mindre bemidlede“ Beboere i Kommunen, og dette er nu rettet til, at Foranstaltningerne træffes „til Bedste for de ved Dyrtiden vanskelig stillede Beboere i Kommunen“. Det forekommer mig, at denne Ændring er meget heldig, thi det kan altid være Genstand for vilkaarlig Afgørelse, hvorvidt Familier er „uformuende“ eller „mindre bemidlede“. Jeg synes ogsaa, det er udmærket, at man i samme Paragraf udtrykkelig nævner, at der kan ydes Hjælp til Brændsel og Beklædning. Jeg formoder, at der ved det sidste Udtryk navnlig tænkes paa Fodtøj. Forholdene er jo efterhaanden udartet saaledes, kan jeg sige, at det næsten ikke er muligt for Smaafolk, for Folk med ringe Indtægter, at skaffe sig det nødvendige Fodtøj. I Familier med mange Børn vækker det alvorlig Bekymring, at Fodtøjspriserne stadig er stigende.